

— Поиграй съ насъ! — викаха я прѣмѣненитѣ пеперудки.

Но Майя не искаше вече игри, тя не искаше приказки...

— Ахъ, тежко е на нашата Майя! — шепнѣше елхата на слънчевия лжчъ. — Погрижи се да ѝ намѣришъ мжжъ — врѣме е вече!

И слънчевиятъ лжчъ намѣри мжжъ за мъничката Майя:

Единъ день пристигна прѣдъ розовия храстъ една красива кола отъ зѣлено листо, впрѣгната въ двѣ сини великолѣпни пеперудки, а тамъ — въ колата — прѣкрасенъ мъничкъ макъ — князь.

— Не искашъ ли да ми станешъ жена, красива Майя?... — попита Макътъ-князь и ѝ протѣгна чудесната си корона.

— Но Майя смутено поклати главица:

— Не, не, милий Макъ — не мога да бжда твоя жена...

И обидениятъ князь се върна пакъ въ царството си и отнесе изумрудната корона.

— А какво искашъ ти? Защо ти не хареса Мака?... — мърморѣше старата елха.

— А за какво ли се мисли, та отказва на такъвъ красавецъ! — си шепнѣха божитѣ-кравички.

— Глупаво момиче! — Глупичка! — рѣши кълавачтъ.

Само пеперудитѣ я не осжждаха: не, да се поживѣе по воля е много по-весело!... Кждѣто си искашъ — тамъ си и летишъ... А оженишъ ли се — като че ли си съ кончѣ вързана!...

Скоро се яви и другъ годеникъ при мъничката Майя.

Яви се той въ купе, впрегнато съ четири сиви